

[Ninn-Hanson.]

været længe. Men jeg vil gerne sige som min egen opfattelse som en af dem, der har været tilhørere indtil nu, at jeg synes, det er lykkedes på en rigtig måde at opfylde den oplysningspligt, der hører til forberedelsen af en folkeafstemning, at det er lykkedes for næringsministeren, der har haft en meget stor opgave at bære, og for de forskellige partiets ordførere. Dertil kommer, at det efter min mening bortset fra enkelte udtalelser og episoder, vi godt kunne have undværet, har været en fair debat.

Statsministeren sagde, at når man tog i betragtning, hvad sagen drejede sig om, kunne man vel ikke sige, at det har været for hård en debat. Jeg deler hans opfattelse, og jeg tror, at vi, når denne debat i folketinget om EF om kort tid er afsluttet, kan gøre op, at vi har gjort det på den måde, som folketinget bør gøre det. Derfor ved jeg godt, at vor form, vore udtalelser, vor debat i det hele taget, også kalder på kritik, men jeg tror ikke, at man kunne have fundet frem til en bedre belysning af emnet end den, der har fundet sted.

Dertil har modstanderne af fællesmarkedet selvfølgelig også medvirket, og det vil jeg da takke dem for. Jeg skylder dem endnu en tak. Jeg er jo tilhænger af det, man plejer at kalde det etablerede samfund, og jeg tror egentlig aldrig, at jeg har hørt sådanne hyldesttaler til det etablerede samfund som de taler, der er holdt af fællesmarkedsmodstanderne. Ligegyldigt hvad der er talt om, suverænitet, hvad der er opnået med hensyn til kvindernes stilling, hvad der socialt er opnået, hvad der er opnået på undervisningsområdet: det, der er gået igennem alle indlæggene, har været, at dér står vi så godt, dér må vi beskytte det, vi har, lad os dog endelig undgå, at andre kan komme til at blande sig i det.

Jeg burde være taknemlig for en sådan indstilling. Jeg er selvfølgelig noget overrasket, når jeg tænker på, hvilke synspunkter fællesmarkedsmodstanderne i øvrigt repræsenterer. Men sådan har det været ved alle tre debatter. Man har villet anbringe sig fast og sikkert bag ligusterhækken, og der er også rart bag en ligusterhæk, man befinder sig gennemgående i sikkerhed, der er ikke noget ubehageligt, der generer én. Og som tilhænger af det synspunkt i denne

debat, at man ikke skal blive bag ligusterhækken, men gå udenfor, erkender jeg, at der er en risiko, når man bevæger sig udenfor, der kan være en farlig færdsel, man kan træffe helt andre mennesker end dem, man plejer at træffe, det kan kræve en overvindelse hos én selv, det kan kræve, at man skal omstille sig i mange situationer.

Men jeg synes også, vi skal huske på en anden ting: hvor glade vi end kan være over det, der er skabt, skabt i fællesskab af folk og generationer her i landet, stående for mange synspunkter, så burde vi da alligevel vide, for det er jo livets lov, at hvis man i lutter selvtillid bare vil beskytte det, så bliver det ikke alene stagnation, så bliver det tilbageskridt. Dér har vi andre — og dér kommer vi altså til det, der vel også binder tilhængerne sammen, og dermed er det et svar til hr. Auken — dér har vi altså den opfattelse, at man også skal forny, forøge, interessere sig for andre for at kunne bygge videre, man skal ikke bare leve på det, der er skabt og i det væsentlige skabt af andre.

Må jeg i øvrigt sige om spørgsmålet om, hvad der binder tilhængerne sammen, hvad det er, vi vil: ja men her er jo ikke tale om nogen uniformering. Jeg tror da ikke på, at statsministeren bliver konservativ, fordi vi kommer i fællesmarkedet, og min opfattelse skifter da heller ikke over til den socialistiske. Jeg vil da tværtimod prøve på også som medlem af fællesmarkedet at bekæmpe socialismen; jeg håber selvfølgelig, at jeg får øgede muligheder for at gøre det, fordi jeg mener, at socialismen vil være en uheldig måde at ordne samfundsforholdene på. Der er ikke tale om nogen form for uniformering blandt dem, der i fællesskab går ind for dette.

Hvad er der tale om? Der er tale om et samarbejde på samme måde, som vi altid har foretaget det i dansk politik. Når vi skulle udvide vore rammer, når vi skulle forny vor forfatning, få bedre vilkår og fornyelse, så er partierne gået sammen. Når vi skulle give os en øget sikkerhed, når vi her i landet måtte erkende en udvikling i verden, sådan at vi måtte skifte synspunkter, fordi de gamle ikke slog til mere, så er partierne gået sammen, som de gjorde det i NATO-spørgsmålet. Men dermed har vi ikke på noget tidspunkt ophævet vor identitet. Vi